

Biten Zone

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Duru Eda Murteza

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Merve Ökten

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mart 2026

ISBN: 978-625-8579-15-4

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BİTEN ZONE

Semra Ulus

Bileğimde dört rakam: 3210. “Bir anlamı var mı?” dersiniz, yok gibi. Aslında sonu hatırlatıyor bana; sona yaklaşıyor-muşum gibi... 3,2,1,0. Herkes anlamını soruyor, ben de “Bir anlamı yok ki.” diyorum. Ne anlamı olabilirdi ki? Hem her şeyin bir anlamı olmalıydı neticede. Vücuduma kazıdığım, ömür boyu vücudumda taşıyacağım bir görsel... Tabii ki insanlar için bir anlamı olmalıydı; benim içinse yoktu.

Türkiye’den gitmeye karar verdiğimde yaptırmıştım. Her şeyi bırakıp, ardıma bile bakmadan çekip gidecektim. Gerçi “Ardımda bıraktığım ne var?” diye sorarsanız, “Sıfır,” derdim. Her zamanki gibi başaramamış olan, kalan bir nebze umudunu da ülke ülke gezip yollarda harcayan bir mülteciydim. Bu yolun sonu Kaliforniya’ya vardı. Ne kadardır buradayım dersiniz, on ay oldu sanırım. Bana on yıl gibi geçen on ay...

İlk defa ailemden bu kadar uzun süre uzakta kalmıştım. Bir insan otuz yılını bir yerden kaçmak hayaliyle geçirip, bunu başardıktan sonra o kaçmak istediği yeri mumla arar mı? Ben aradım. Hem de çok aradım. O yüzden şunu derim artık kendime: Bir insan neyi istediğini çok iyi bilmeli. Ve hatta neyi istemediğini...

Evet, duyduunuz neyi istemediğini. Çünkü ben bunu yaşayarak deneyimledim, fazlasıyla. Ne için mi geldim buraya? Kaybettiğim

hayatı yeniden kazanmaya, yeniden doğmaya, yeni bir ben yaratmaya... Her şeyi ardımda bırakmaya: yaşadığım şehri, aşkı, işi, dostu, düşmanı, aileyi... En çok da kendimi. Hatta o kadar uzaklaşmak istemiştım ki on bin kilometre kadar yol geldim.

Neyi gördüm biliyor musunuz? Her şeyi geride bıraktım da bir kendimi bırakamadım. O “yeni bir ben yaratacağım” dediğim beni henüz bulamadım. Sen gidiyorsun da her şey de ardında seninle geliyormuş. Bu kafa, bu kalp bende olduktan sonra dünyanın öbür ucunda olsam ne değişir ki? Değişmedi de. Eski dostlarım yok artık, ailem yok artık. Saatlerce müzik dinleyip yürüdüğüm o sahil yok artık. Biraz zayıfladım; biraz dediğim yedi, sekiz kilo kadar. Geç saatlere kadar oturamıyorum, erkenden yatıyorum. Sosyal hayatım bitti. Tek yaptığım şey işe gidip eve geri gelmek.

“Türkiye’de daha mı farklıydı?” dersenez, en azından ailem vardı, çevrem vardı. O çevreyi burada da yaratabilirdim. Eksik olan tek bir şey var; üzerine çok düşünüp de cevabını alamadığım tek bir kelime, tek parça...

Aidiyet! Hiçbir yere ait hissedememiştım kendimi. Bu sokaklar, bu evler, bu parklar, bu iş yeri, bu insanlar, yemekler, aksan, hayatlar... Hiçbir şey. Sanki dünyanın öbür ucuna fırlatılmışım da o uçta küçücük bir nokta olarak kalmışım gibi. Yürürken herkes bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Tüm gözler üzerimde, emanetmişim gibi... Biri beni çantasına koymuş da yol almışım, o kapalı çantanın içinde nefes alamamışım da bir şekilde orada öylece kalmışım gibi.

Burada bir statüm yok ki. Adım bile çok acı, değil mi? “Sığınmacı.” Seslenirken bile kulağımı tırmalıyor. İnanır mısınız, ne çok insan var benim gibi olan? Hatta daha da beteri,, çoluk çocuğunu

bırakıp da gelmiş olanlar. Gaye hep aynı: Para. Hepsinin hikâyesi aynı. Ben para için gelmedim buraya; yalnızca kaçtım. Kaçmak istedim. Anlayamazlardı; hayatımda çok uzun seneler olan insanlar bile anlayamazlardı... Demek ki seneler de bazen bir anlam ifade etmiyor; yalnızca rakamdan ibaretler.

“Her şeye çok anlam yüklemek ne kadar doğrudur?” diye sorarlarsa, “Hiç,” derdim. “Bu kadar karamsar olma,” demeyin. Gerçekten yok, çok basit; ama aldığın nefesin bile bir ölçüsü var bu hayatta...

Neye anlam yükleyebilirsin ki? Ya da neyi değerli kılabilirsin? O yüzden her şeye pek de anlam yüklememek lazım; en azından mutlu olabilmek için. Çünkü mutluluk dediğimiz şey beklentilerden ibaret. Ve ne kadar az beklentiye sahipsek, mutluluk seviyemiz de o kadar artıyor. Beklentilerle orantılı yani...

San Diego Havalimanı'na indim. İnanın baştan sona yazamayacağım; aklımda kalanlar bunlar. Yolu anlatamam çünkü kaç ülke gezdim, ben de bilmiyorum. Aklımda olan tek şey vardı: Beritan'ın yanına sağ salım şekilde varmak. Nasıl cesaret edebilmişim, hâlâ sorarım kendime. İnsan eğer bir şey yapmak isterse yapar, gitmek isterse gider. Hani “Fizan'a bile” deriz ya; işte ben de tam o Fizan'dayım. Bazen risk almak gerekir bir şeylere varabilmek için; bazen kendini bile ateşe atmak gerekir. Ben yaptım ve yandım... Tek bir şey istedim: Gitmek. Her şeyi bırakıp gitmek. Aslında daha da derinlere inersem, yok olmağı niyetim; imkânlar yolları sundu önüme.

San Diego Havalimanı'na indim. Beritan'ı aradım. Kırk dakikaya yakın birbirimizi bulamadık. Ne onun söylediği noktayı bulabiliyor ne de ona olduğum yeri tam olarak anlatabiliyordum. Evi özlemiştim; bir ev sıcaklığını, yemek yemeyi, Türk kahvesi içmeyi...

Beritan yirmi metre ilerideydi, gördüm onu. O da beni... Ağlamaya başlamıştı. Ağladığını görünce benden de yaşlar akmaya başladı.

Ne de olsa bu yoldan sağ salim çıkmıştım; ne kadar erimiş de olsam... Hemen lavaboya girdik. Çantasından çıkarttığı iç çamaşırı, sort, tişört ve ayakkabıyı verdi bana. Dizlerim yırtılmış, ayakkabılarım fazlasıyla kirliydi; üstüm, başım, saçım... Hemen giyindim. “Ne kadar zayıflamışsın!” diyerek sarıldı ve tekrar ağlamaya başladık.

Bedenimden değil, ruhumdan gidenleri görseydi... Kaybettiğim kilolarım değildi aslında, onlar dıştan görülenlerdi. Kaybettiğim benim hayatımdı. Koskoca otuz yıl, hayallerim, sevinçlerim, umutlarım, hedeflerim, doğrularım, yanlışlarım... Bilip bilmediğim ne varsa. Yanıma yalnızca bir sırt çantası almıştım; içinde yalnızca birkaç iç çamaşırı, çorap ve kıyafet olan bir çanta.

Arabaya bindik. Algılamakta güçlük çekiyordum; bambaşka bir ülkede idim. Etrafıma bakıp keşfetmek bile gelmiyordu içimden. Uyumak istiyordum. Belki de bıraksalar aylarca uyuyabilirdim.

Beritan hemen babamı aradı ve beni gösterdi. Evin içerisinde kim varsa feryat figan ağlamaya başlamıştı. Ve ben yine ağladım. Düşünüyorum; o yolda ölseydim eğer, kendilerini suçlu hissedebilecekler miydi? Neye kızıyorum ki? Onlar da bilmiyorlardı. Neyse ne... BArtık ses duymak istemiyordum.

Beritan beni Türk restoranı olan bir mekâna getirdi. Menüde iskender gördüm; çok severim, ondan istedim. Bir ay sonra Türk yemeği yiyecektim. Yaklaşık yirmi dakika sonra yemek önümüze gelmişti. Yarısını bile bitiremedim. Yediğim şeyin iskenderle alakası bile yoktu. Beritan'ı kırmamak için “Doydum.” Bu dedim.

“Kahve içer misin?” diye sordu Beritan. Ben de hemen hevesle yanıt verdim: “Türk kahvesi var mı?”

“Evet, tabii ki,” dedi. Şaşırmıştım. Neye şaşıırıyorsam sanki... Neticede San Francisco’da olan bir Türk restoranındaydım. “Türk kahvesi çok iyi olur,” dedim. Bir aydır içmiyordum; hayatımın son on beş yılını günde üç fincan kahveyle geçiren bir kahvekolik olarak...

Kahveyle birlikte sigara içmek istiyordum.. İlk kural duvar gibi çıkmıştı önüme: Bu ülkede oturduğun hiçbir restoranda ya da hiçbir kafede sigara içmiyordun. Fincanımızı alıp otoparka doğru yöneldik. Ayakta içtik kahvelerimizi ve sigaralarımızı. Olsun, bu bile yeterdi.

Beritan sormuştu: “Biraz gezmek ister misin?” diye. “Eve gidelim,” dedim ben de. Yorgundum, fazlasıyla. Bu yorgunluk yol yorgunluğu değildi aslında. İlk defa kabuğumdan çıkmıştım. Kendi ülkemden uçağa binip başka bir ülkeye gitmeyi bırakın, başka bir şehre bile gitmemiştim. Ve ben yirmi yedi gün boyunca uçaklardan, otobüslerden inmedim. Yaşadığım korkuysa cabasıydı.

Bir saat kadar yol gittik. Ne de olsa alışmıştım yollara; bir saat ne ki? Gözümü kapatıp açmamla bitti. Yalnızca bir an başım döndü, nefesim kesilir gibi oldu. Kulaklarımda bir basınç... Beritan’a fark ettirmeden camı sonuna kadar açıp biraz dışarı yöneldim; derin derin nefes almaya başladım. Bunun adını biliyordum, o kadar tanıdık ki: Panik atak. Nasıl olsa defalarca yaşamıştım ama uzun zamandır yaşamıyordum. Yeniden nüksetmişti.

Beş dakika sonra geçip gidecekti ve sonunda bitti. Sol yanımdaki boşlukta duran su şişesini alıp kafama dikmişim. Yirmi yedi gün içinde ne kadar su içtim, hesaplayamadım bile; zayıflamam bu yüzden. Çünkü bir hareketim de yoktu. Yollar ne kadar da temiz, evler ne kadar güzel gözüküyordu. Dikkatle bakamadım. Sonunda gelmiştik.

Nerede olduğumuzu düşünürken Beritan iç sesimi duyar gibi yanıt verdi: “İşte geldik, burası San Jose.”

Toplamda üç ayrı merdiven çıktım. Tek katlı binaların içindeydik ve üzerinde at nalı simgesi olan 27 numaranın önüne geldik. Kapı açıldı. Mint yeşilini andıran duvarlar, karşımda bir kitaplık, yanında L gelen çalışma masası... Kiremit rengi üçlü bir koltuk, kenarları parçalanmış olan bir berjer, onun yanında üçlü sarkıt bir ferforje lambader... Kanepenin karşısında duvara monte edilmiş bir TV, hemen altında dört kapaklı eskitme bir komodin. Klasik Amerikan mutfak, beyaz ahşap dolaplar, ahşaptan bir dörtlü yemek masası takımı, yanında balkon ve içeride yatak odası.

Girer girmez banyoya attım kendimi. O kadar kirli hissediyordum ki defalarca sabunladım her yerimi. Çıktığımda pijamalarım hazır bir vaziyette duruyordu yatağın üstünde. Hemen giyindim. Beritan çekmecelerini benim için boşaltmıştı bile. Anlatıyordu durmadan: “Burası senin dolabın, şurası senin yerin...” Susmuyordu. Bir noktadan sonra istemsizce duymuyordum onu. Çift kişilik yatağa attım kendimi. İki tane kedi karşımda duruyordu; onları canlı görmek bugüne nasipmiş: Grey ve Black.

Şaşkınlıkla bakıyorlardı bana; ne de olsa evlerine yabancı bir koku girmişti. Bir süre onları izledim; yerimden kalkıp sevmeye mecalim bile yoktu. Çıkardığım kıyafetleri kokluyorlardı. Tanımadıkları bir kokuydu ve zaten bu ev onlarını, bense bir yabancı... Hâlâ da öyle hissedirim kendimi: Bu ev onların evi, bense bir emanetim. Belki de artık emanet bile değilim.

Gözlerimi kapatmıştım; rüyanın içindeydim sanki. Anlayamıyordum; yirmi yedi gün öncesinde neredeydim ve şu anda neredeyim? Yıllar önce biri çıkıp “Bir gün dünyanın öbür ucuna

gideceksin,” dese, “Ya bir siktir oradan!” derdim. On ay geçti... Bazen hâlâ, “Gerçekten burada mıyım?” diye garipserim.

Uyuyamıyordum. Ne kadar yıkansam da o pisliği atamıyordum sanki üstümden. Odadan çıkmak istiyordum ama çıkarsam Beritan’la konuşmak zorunda kalacaktım. Mümkünse aylarca kimseyle konuşmadan yaşardım. Akşam olmasını bekledim. Saatlerce yatağın içinde kaldım. “Burada ne işim var?” diye düşündüm, düşündüm ve sonunda “Aman,” dedim kendime, “Yapamazsam çeker giderim geldiğim gibi.”

On ay geçti ve ben gidemedim. O an öyle söylemişim. Gün geçti, geçtikçe de bir o kadar büyüdü ki içimde. Her gün yatağa girdiğimde gitmeyi düşündüm ve her sabah vazgeçerek uyandım. Neden mi dersiniz? Çünkü ben hayatımda ilk defa kalbimin sesini dinlemedim. O uçağa bindiğimde kalbimi de orada bıraktım; hatta ellerine verdim.

Öylece bir gittim; hiç kimseyi saymadan, ardıma bile bakmadan. Bir süre sonra kayboldular gözümden. Havada sis gibiydiler, yok oldular aniden. Gözümün yaşını sildim ve o an söz verdim kendime:

Kalbin sana ne söylerse söylesin, susturacaksın dilini elinle.

Gitmeni isteyene bir daha asla dönmeyeceksin.

Bu yolda teksin ve aslında en başından beri tekmişsin!

Çareyi bir omuzda arayacaksan, kendi omuzunda arayacaksın. Bir başkasına değil, kendine yaslanacaksın. Birini sevmek mi istedin? Önce kendini seveceksin. Değer mi görmek istedin? Önce kendine değer vereceksin. Ve değer görmedin mi? Değer görmediğin hiçbir yerde durmayacaksın.

Bu hikâye de böylece bitti, her şeyin bittiği gibi. Buradaki hikâyem bitmişti. Sonu olmayan bir şey mi var bu hayatta? Sen vazgeçmesen de hayat koparıyor. Amansızca yaşadıkça daha da basitleşiyor gözünde her şey; eskisi gibi anlamlandıramıyorsun.

Beritan yaşam alanını elinden geldiğince güzelleştirmişti. İhtiyacım olan her şey fazlasıyla vardı evin içinde. Pencere hemen yatağın üzerindeydi, gökyüzü gözüküyordu. Gökyüzünü seyrettim ben de, iyi hissettirdi.

Balkonun hemen yanından geçen elektrik telleri biraz bozuyordu işi. Olsun. Niye bu kadar detaycıydım bilmem ama her zaman böyleydi. Al işte karşında gökyüzü; sana ne balkonun hemen yanından geçen elektrik tellerinden, demezler mi adama? Keşke dümdüz düşünebilseydim, her şeyi basit görebilseydim. O zaman benden eser kalır mıydı?

“Bırak süsleme kalsın,” diyorum kendime. Böyle gelmiş, böyle de gitti işte. “Fıtrat,” demişti bir hoca, “herkesin bir fıtratı var.” Benim fıtratım da buydu sanırım. Fırtına gibi... Fıtrattan daha çok, fırtına desem daha iyi olur.

Tekrar yatağa girdim. Bu sefer duvarı seyrettim; pudra rengiydi. Beritan boyatmış olmalı ya da kendi elleriyle boyamıştı. Yatak odasına ayrı bir hava katmıştı. Su içmek istiyordum ama yataktan çıkmamalıydım; kendimi karantinaya almıştım sanki. Hava artık kararmıştı. Annem geldi gözümün önüne, dakikalarca gitmedi. Hatta saatlerce usul usul ağladım. Gözlerimden akan yaşlara dokunmadım bile. Babam geldi gözümün önüne. Artık onlardan çok uzaktaydım ve gözlerimi kapattım.

08.00... Sabah olmuş, saat göstergesi değişmişti artık; AM ve PM... Gündüz ve gece... İstanbul'dayken izinli günlerimde öğle

saatlerine kadar uyurdum; uyandığım da saat öğlen biri, hatta bazı zamanlarda üçü dördü bulurdu. Evrim geçmiş gibi hisseder, gün boyu avare avare dolanırdım ortalıkta. Bir aydır düzenli olarak sabah yedi sularında uyanıyorum ve hâlâ da bu şekilde devam ediyorum. Ne kadar yorgun olursam olayım, vücudum istemsiz bir şekilde kalkıyor; kendiliğinden alıştım bu düzene. Şikayetçi de değilim hani. “Erken kalkan erken yol alır.” derler ya, gerçekten de öyleymiş. Güne daha dinç başlıyorsun, zaman fazlasıyla sana kalıyor. Yapmak istediğin birçok şeyi kolaylıkla yapabiliyorsun; hayattan daha çok verim alıyorsun. Fazla uyku, vitamin eksikliği ya da herhangi bir hastalık haricinde, tamamıyla bir depresyon hâlidir. Bu yüzden çevrenizde fazla uyuyan biri varsa, bilin ki depresyondadır.

Beritan kahvaltıyı hazırlamıştı bile; sofraya kusursuz gözüküyordu. Yiyecekten çok meyve vardı: karpuz, elma, avokado, üzüm, muz... Sofraya oturduğumda Beritan, “Sağlığının toparlanması lazım, bu yüzden bol bol meyve aldım; hepsinden birazcık ye lütfen.” dedi. Onu dinledim ve meyvelerin hepsinden yedim. Sonrasında sofrayı topladık. Benim için Türk kahvesi de almıştı; hemen yapıp balkona çıktım. Çünkü benim, odalardan çok hayatımı sürdürebileceğim alan burası olacaktı. İstanbul’da da böyleydi; kar kış olmasa temelli balkonda yaşardım. Nefes almak için dışarıyı seyretmeyi seviyordum

Gökyüzünü seyretmeyi seviyordum; yalnızca seyretmek... Seyretmek demişken, en son lise son sınıftayken televizyon seyretmiştim. Nereden baksam on yıl hatta on yılın üzerinde bir zaman... Bir anda bıraktım; çünkü zengin kız fakir oğlan hikâyelerini saçma buluyordum. Bitmeyen yarışmalar, programlar, mukayeseler, topluma empoze edilen yanlışlar, dinden mahrum tarikatçılar,

bitmeyen haberler, bitmeyen olaylar, kayıplar, kaygılar, enflasyon, ekonomik kriz ve dikilen kubbe gibi binalar... Yazmaya devam edersem bitiremem.

En çok ise annem izliyordu televizyonu. Birkaç tane sevdiği, düzenli olarak seyrettiği Hint dizileri vardı. Seyrederken de anlatmaktan kendini alıkoyamıyordu; onun için heyecanlıydı. Ne yapsın, onun da gördüğü tek dünya dört kenarla çevrili televizyondan ibaretti. Başka bir şey görmemişti ki kadın; neyi sevip ilgi duyabilirdi? Her maaşımı aldığımda kardeşimle beraber annemi de alıp çarşıya inerdik, bazen de farklı yerlere... Ama imkânlar kısıtlıydı, yapabileceklerimizin bir sınırı vardı. Lüks mekânlara gidip yemek yemek ne haddimize! Biz bu hayatta o yemeğin bize sunulmasıyla değil, pişirilmesi kısmıyla ilgilendik. İlgilenmekten ziyade, öyle olmak zorundaydı. İnsanlar evlerini ücret karşılığında temizletirken, o ücreti alıp evi temizleyenler bizler olduk.

On beş yaşındaydım dayımın tekstilinde işe başladığımda, belki de on dört... Hep ne derim; rakamlarla aram hiç uyuşmadı. Seyyar bir bakkal, bir ofis, bir ev, bir restoran, bir kafe, bir mağaza... Bir, bir, bir... Parçalar hâlinde yapboz gibi. Birler bir türlü bitemedi ve yaşam oldu otuz.

Neyi gördüm, biliyor musunuz? Başarı; 12 katlı bir plazanın altıncı katında olan bir masada oturmak değil. Başarıyı gösteren; alta çekilmiş son model bir araba ya da oturduğun verandalı, tripleks bir ev de değil. Başarı; kuaföre gidip saçına yaptırdığın balyaj ya da giydiğin 15 santim topuklu, hiç değil! Başarı; senin maddi gücün, dünyayı gezdiğin o profesyonelce çekilmiş fotoğraflar asla değil. Başarı nedir, biliyor musunuz? Uyandığınızda vicdanınızın rahat olmasıdır. Dünyadaki bütün pisliklere ve var olan bütün

çirkinliklere inat; temiz ve güzel kalabilmektir. Başarı; yaptığın işi son noktasına kadar alınının teriyle elde etmektir. Sonucunda hiçbir şey alamasan bile. Başarı; faydalı olabilmektir, üretmektir, bir şeylere dokunabilmektir. İşte bunların hiçbirini maddi kaynaklarla sağlayamazsınız. Başarı; imkânsızlığın içinden imkân yaratmak ve onu yakalayabilmektir.

Yanlış anlamayın; evren üzerinde var olan milyonlarca insan var. İnanın bu milyonların %70 ve %80'i zaten çok güzel bir evi, bir arabası olmasını ister. Bu bahsettiğim, hepimizin hayallerinden bir parça; ben de isterim, kim istemez ki? Ama yalnızca bu değil. Size basit bir örnek vereceğim. Uzak değil, sadece birkaç sene öncesinde istediğim eve artık sahiptim. Her şey benim istediğim gibi olmuştu: Üç adayı da gösteren bir balkon, vintage dizayn edilmiş mükemmel eşyalar, duvarlarında istediğim 11 parçalı tablom, antrasit rengi labirenti andıran kitaplığım, kocaman bir masam, Fransız mutfagım ve daha birçok şey... Abartmıyorum.

O evdeki her şey benim dilediğim gibiydi; ta ki o, içine girene kadar. Çok kısa bir sürenin ardından çok şey değişti: Adalar kül oldu, tabloların bir önemi kalmadı, mutfakta yemek pişmez oldu. Kitaplarım tozlanmış raflarla tozlandı; o çok severek aldığım üçlü kanepeler belimi ağrıttı, kaztüyü yorganlarım bile uykusuzluğuma çare bulamadı. Hayalini kurduğum ev, benim evim değil labirentim oldu.

Ne zaman ne yaşayacağınızı bilemezsiniz; sonrasında somut olan çoğu şeye değer vermedim, değer vermekten vazgeçtim. Bir eşyaya, bir kıyafete, bir çantaya veyahut herhangi bir şeye... Demek istediğim şu: Yediğiniz pirinç pilavını denize sıfır bir mekânda da yiyebilirsiniz, yol kenarında sağ tarafa çekmiş seyyar bir satıcıdan